

Stikka

HAMAR Y'S MEN'S CLUB Red.: Layout: John Geir Bjørnar Nr. 2 2010 39. årg.

Kirken i fokus.

Sjeldent er det så mye stoff om kirken i media, som det har vært den siste tiden. Det gjelder både lokalt, nasjonalt og internasjonalt.

1. FOR Å BEGYNNE MED DET SISTE.

Den katolske kirken er i hardt vær. Det har også slått inn i den norske delen av kirken. Side opp og side ned skrives om overgrep. Journalistenes nysgjerrighet på vegne av alles nysgjerrighet, har ingen grenser. Vi har da ikke bruk for å kjenne detaljer i sakene som rulles opp. Ofre som ikke ønsker oppmerksomhet, har selvsagt ingen plikt til å stå fram. De skal ikke letes opp. De skal få lov til å leve i fred, og deres ønske skal respekteres. Overgrepene har vært ille nok i seg selv. Derfor må kravet til åpenhet også ha sine grenser.

Jeg skal ikke prøve å filosofere meg fram til hvorfor overgrepene har skjedd, eller hvorfor det er den katolske kirken som nå er kommet i fokus. Det er komplekse saker. Alle vet også at det forekommer seksuelle overgrep i mange kirkelige sammenhenger – slik det også skjer i samfunnet for øvrig. Men for meg blir det så ille når det skjer i kirkelig sammenheng, fordi vi har et etisk grunnlag og forkynnelse som bygger på høye etiske normer. Det er brudd ikke bare på menneskerettighetene og nasjonale lover, men også på Guds bud.

2. HVOR SKAL DEN 12. BISKOP ARBEIDE OG BO?

Dette har mer fått komikkens skjær over seg. Kirken har bedt om å få en biskop som kan føre til at ingen av biskopene i praksis behøver å ha 2 stillinger – lokal biskop og preses. Kirkens ledelse har sett behovene. Men så finner 2 politiske partier ut at kirken trenger noe annet: En biskop til i Trondheim, en erkebiskop, nærmest.

Men biskopen kan bo hvor han eller hun vil og ha kontor i både Oslo og Trondheim. Dersom bostedet blir Bergen eller Hamar, for eksempel, så blir det vel et hjemmekontor i tillegg!! Det skal ikke bli lett å få en selvstendig kirke med slike holdninger blant politikerne. De vil tydeligvis ikke gi fra seg makt.

Jaja, kanskje vi like godt kunne få 2 nye biskoper: En pilegrimsbiskop i Trondheim – det bevilges jo så mye penger til pilegrimssatsing på statsbudsjettet! Den andre nyutnevnte kunne så bli en ressurs for kirken i dens daglige arbeid.

3. LOKALT HAR DET BLITT EN TIL TIDER INTENS DEBATT OM TEOLOGISKE SPØRSMÅL I LOKALAVISEN.

Riksmedia har også kastet seg inn i denne debatten. Hvem er Jesus? Hvilken betydning har han? Er Jesus sann Gud og sant menneske slik en av våre bekjennelser så tydelig sier? Hvilken betydning har Jesu død? Jesu oppstandelse? Denne debatten har - slik jeg opplever det – blitt litt slik at det er ærefullt å stille (kritiske) spørsmål til kirkens tradisjonelle trosbekjennelse / lære. Ærefullt å gi annerledes svar og svar som en mener moderne mennesker forstår. Mens de som hevder det som kirken tradisjonelt har stått for, er mørkemenn, intolerante, fordømmende osv. Da blir debatten vanskelig.

I denne sammenheng har jeg tenkt en del på det Paulus sier i 1. brev til korinterne 1.18-25. Ordet om korset - Guds visdom. Det er ikke så lett å fatte! Jeg kan undres.

Ellers er vår oppgave å be: Be for den katolske kirke og for vår kirke, be om at tjenerne i kirken lærer og lever rett.

Kåre Skagestad

Redaktørens hjørne:

Hva er vi så redde for?

JEG HAR OPP GJENNOM ÅRENE fått spørsmål om hvorfor jeg ikke er med i en eller annen form for losje. Det har jeg ikke ønsket. Jeg liker ikke slikt hemmelighetskremmeri, særlig ikke når dette knyttes opp mot kristendom og ritualer.

Y'S MEN DERIMOT er en åpen organisasjon, mer velorganisert enn alt annet jeg har vært borte i. Her er det vedtekter og ordninger for alt tenkelig og utenkelig. Om organisasjonen skulle øke medlemstallet til det tidobbelte, så er det ikke en tøddel som må endres! Her tåler alt offentlighetens lys. Hvorfor driver vi da i hemmelighet?

I HAMAR ARBEIDERBLAD og Hamar Dagblad er det ukentlig oversikt over alle mulige foreningers møter, og rett som det er kommer det referater fra årsmøter og utflukter. Vår klubb derimot, er aldri synlig her. Det er trist. Tenk om en avisleser kunne se at klubben har møte med et spennende program og stikke innom? Kanskje dette etter hvert kunne bli et nytt medlem?

KLUBBEN HAR DEN SISTE TIDEN fått nye gjester og medlemmer. Hurra for det! Dette skyldes ikke "ekstern" PR, men personlige kontakter. Tenk hvor mange vi kunne fått hvis "alle der ute" fikk vite litt mer om oss?

Geir Bjørnar

Distriktskonferansen på Lillehammer 18. april 2010

Seks av Distrikt Østland Nords syv klubber var representert på konferansen som ble holdt i Nordre Ål kirke. Vi var fem fra Hamarklubben

St. Georg-gildene hadde også konferanse samtidig, og Olav Landheim representerte denne gang de gamle speiderne.

Etter gudstjenesten i en fullsatt kirke var det kirkekaffe og mye takk for sist.

(Fortsetter på side 5)

Presidenten har ordet.

Kjære Y's Men

Det er noe som har opptatt meg lenge, nemlig det grunnleggende begrepet tillit. Det som før var så sikkert som banken, er blitt gjenstand for skepsis og mistro. I gode gamle dager gikk toget, kjente firmaer drev ikke med uærlig spill, og japanske biler var sikker vare. Har vi tillit til merkevarene? Kan vi stole på folk som selger en vare eller en tjeneste?

Men det viktigste er at vi har tillit til hverandre. Det er det enestående ved Y's men slik som jeg kjenner klubben og bevegelsen, nemlig at vi tror godt om hverandre, og at medlemmene gjør det de skal med glede. Er det ikke slik, har vi et problem. Hva er karakteristisk for et møte i klubben vår? Vi blir ønsket velkommen når vi kommer, vi hilser på hverandre, vi viser oss fra vår bedre side. Klart sånn virker i det lange løp. Vi har tillit til hverandre.

Men det er et spørsmål: Har vi tillit til måten vi driver denne nasjonale og internasjonale bevegelsen på? Er det den rette måten vi er organisert på med f. eks. skifte av regionale og internasjonale ledere hvert år. Våre tjenesteledere sitter ofte lenger. Det brukes tid og ressurser på nye årlige målsetninger og på å innsette og avsette hverandre år etter år. Hva er det vi oppnår? Vi må ha så mye tillit til hverandre at vi kan begynne å tenke i nye baner.

Y's men er en bevegelse som nyter tillit. I Norge er vi jo nesten blitt en del av kirkens voksenarbeid og en nær samarbeidspartner til KFUM/K. Det er en god utfordring.

Jeg vil til slutt minne dere om vår vennskapsklubb Varde og deres 40-års jubileum som feires 1. Mai. Bli med på en god tur til Varde til våre danske venner. Jeg har innbydelsene.

Med tillitsfull hilsen
Johannes

Gratulerer!

Mai

Sigvart	2.
Gudmund	7.
Solveig Fjøsne Saltvik	8.
Per	9.
Randi Aschim	12.
Trond	15.
Johannes	19.
Jofrid Wien	20.
Astrid Rygh Eilifsen	22.
Lillemor Langseth	26.
Solveig Kjos	26.

Juni

Ragnar	3.
Elisabeth Berntsen	10.
Chr. Martin	15.
Carl Chr.	16.
Rønnaug Håve Sæhlie	17.
Elisabeth Lie	17.
Synnøve Pünther	25.
Svanhild Guldvog	25.
Bente Hugo	28.
Arild	28.
Eli Smebye	30.

Juli

Svein	13.
Lars Viggo	26.

August

Magnus	2.
Hans Anders	6.
Jorunn Lygre Jensen	14.
Sverre	18.
Gerd Krohn-Hansen	18.
Rita Hærem	19.
Simon	24.
Einar	25.
Anna Sofie Fjøsne	28.
Gunnar	30.

DANNELSE – HAR DET NOE MED UTDANNELSE Å GJØRE?

DET ER MYE å lese i avisene og mye å høre i radio og TV om hvor dårlig det står til med norske skoler og universiteter, hvor lite norske studenter kan, og

hvor lite flinke vi er til ta å vare på talentene. Samtidig får vi høre hvor viktig det er å satse på forskning for å henge med i den globale konkurransen dersom vi fortsatt vil ha økonomisk armslag her i landet.

SIDEN KLIMASPØRSMÅLET har erobret overskriftene i alle medier, er det nå klimaforskning som er det viktige. Her kommer det mange forskningsmillioner. Dette er helt sikkert vel og bra, men likevel – en gnagende uro melder seg. Denne storstilte satsingen på klimaforskning – går det på bekostning av noe annet?

UNIVERSITETER OG HØYSKOLER sliter økonomisk, av mange grunner (som ikke skal berøres her), og i fag hvor studentene uteblir, er situasjonen vanskelig. Uten studenter, ikke noe fag. Det sørgelige er at studentene svikter tradisjonelle humanistiske fag som språkfag – eller kulturfag i videre forstand.

HVORFOR ER DETTE SØRGELIG?

For meg er kulturfagene – eksempelvis historie og språkfag – vår kulturs hukommelse. Disse fagene bidrar til forståelsen av oss selv og vårt land, hvor vi kommer fra, hvordan Norge har utviklet seg og blitt det lan-

det det er i dag. I stedet er det nyttebetonte, det som gir rask uttelling i kroner og ører, kommet langt sterkere inn. Det er blitt slik nå at man hele tiden må godtgjøre hvorfor man får penger til å drive med forskning og undervisning, og dersom man ikke er flink nok til å peke på synlige resultater får man ikke være med lenger. Derfor er ofte praktisk og anvendt forskning mer populært blant forskningspolitikere enn grunnforskning. Den siste typen har ikke alltid noen umiddelbar nytteverdi; kan hende er det først langt senere man ser nytten og verdien. Grunnforskningen er grunnlaget for anvendt forskning. Satt forskeren før i sitt lønn- eller tårnkammer og puslet med sin forskning, sitter han nå i glasshus slik at alle kan se hva han holder på med. Men forstår de hva han holder på med? Kort sagt – dersom forskningen ikke kan brukes til noe, er den bortkastet. Dette synes – noe forenklet å være dagens holdning hos mange politikere (som lever av stemmefiske).

FÅ SPØR HVA KUNNSKAPEN GJØR

med oss, eller hvorfor vi tar høyere utdanning og driver med forskning. En ting er at utdanning gir adgang til spennende yrker, en annen hva den gjør med oss som mennesker. Det er på denne bakgrunn mange har etterlyst dannelsesbegrepet og spurt hva 'dannelse' betyr i dag. Ja, hva betyr det i dag? Den første tanken som slår mange, er at dette handler om skikk og bruk – hvordan oppføre seg pent blant mennesker. Men det betyr noe mer. Universitetet i Oslo satte ned et dannelsesutvalg i 2008, og i fjor sommer kom de med en innstilling hvor de gjerne ville gjenreise dannelsen. Derfor foreslo de

blant annet at forberedende prøve i filosofi måtte bli obligatorisk for alle studenter uansett studium, og at alle måtte ha innslag av humanistiske fag i sin utdanning.

DETTE ER RIKTIG TENKT – og utvalget var inne på et spor som kan føre i ønsket retning. Men det var ett spørsmål de muligens overså, nemlig om kunnskap gjør noe med meg som menneske? Vårt ord 'dannelse' har vi fått fra tysk 'bildung', og dettes moderne innhold forbindes med humanismen slik den fremstod tidlig på 1800-tallet med tydelige linjer bakover til antikke idealer. Dannelse handler om personlighetens vekst og modning. Grekerne tenkte at det menneske som hadde den riktige kunnskapen, ville handle i tråd med den. Her hadde nok kristendommen et mer realistisk menneskesyn, jamfør Paulus som gjorde det han ikke ville, men ikke det han ville. Likevel – grekerne hadde et poeng. Hele oppdragelsen – til tross for gener – handler om å vokse i modning og innsikt. Hva slags

kunnskap trenger vi da og hvordan skal studentene møte denne kunnskapen?

DANNELSE ER SÅLEDES NOE MER og annet enn det nytte- og lystbetonte. Dannelse og personlighet henger sammen. Det handler ikke bare om å beherske de litterære og filosofiske klassikere, eller hvordan man skal sitte ved bordet i pent selskap, men om hva denne kunnskapen gjør med oss. Der som vi vil at utdannelsen skal bidra til dannelse, må vi nettopp spørre etter hva slags kunnskap som bygger opp, som lærer meg å forstå hvem jeg er som menneske og hva som er min oppgave her i livet. Metafysikken – de store livsspørsmålene – følger med konsekvens av en rett forståelse av dannelse. Kjappe håndbøker som forteller deg hvilke 1000 bøker du bør ha lest før du dør, har gått glipp av et svært viktig poeng. Et utdannet menneske er ikke alltid et dannet menneske.

Simon W. Bringeland

(Fortsatt fra side 2)

Selve møtet ble innledet av presidenten i Lillehammer YMC som bl. a fortalte om Ål kirke som var en av de positive ettervirkningene av OL 1994. Da ble den brukt som bodega og diskotek, så ble den kirke.

Vår DG Anne Berit Ommundsen ledet møtet med en fast hånd slik at vi kom i havn. Regionsleder Svein Rødset holdt et inspirerende innlegg om Y's Men i dag. Det viktigste for Region Norge er å vise resten av Y's Men at den kristne basis er fundamentet. Y's Men i mange regioner er preget av høy alder, og spesielt i Russland må det satses på å styrke klubbene. Men vi må ikke gi opp, og ekstension er helt nødvendig fordi en del klubber står i fare for å bli nedlagt.

Så ble det en god varmrett med påfølgende kaffe og mer hyggesnakk. Deretter presenterte klubbene hva de drev på med av møter og prosjekter. Alle var enige om at danske vennskapsklubber er toppen. Konferansen ble så avsluttet i tradisjonell ånd med fadervår og søskenringen. Dette var en utbyttesrik Y's Men dag.

Johannes

Otto Eilifsen - Til minne

(Til klubbkvelden 2. mars var Torbjørn blitt bedt om si noen minneord om Otto. Nedenfor følger omtrent det han sa:)

Så står en plass tom - ved kjøkkenbordet, i godstolen hjemme i Furubergveien 73, i kirkebenken i Storhamar og Domkirken og her i peisestua på Ynglingen.

Han var født og oppvokst i Vaksdal utenfor Bergen, og i Bergen fikk han sin utdanning ved Handelshøyskolen. Hans første arbeidsår var også knyttet til Bergen som revisor. Han ble raskt *statsautorisert revisor*.

I 1954 kom han til *Hamar* og etablerte sin egen revisorpraksis. Senere fikk *Karl Mangrud* sin arbeidsplass i firmaet. I 1988 fusjonerte han sitt revisjonsselskap med sine 16 ansatte med et verdensomspennende selskap. Siden drev han som konsulent inntil ”pensjonsalderen innhentet ham”, som han formulerte det.

Menighetsrådet

Han ble knyttet til oppgaver i *Hamar menighet* også, i 16 år var han med i menighetsrådet (selvsagt som leder) og la det økonomiske grunnlaget for ansettelse av ungdomsarbeider *Agneth Fischer*. *Storhamar kirke-saken* var han også sterkt involvert i. Jeg møtte Otto som leder i ungdomskomiteen, og jeg ble allerede da imponert over effektiv ledelse. Han sørget også for at det ble etablert givertjeneste for ungdomsarbeidet.

Ynglingen

Da Ynglingen skulle bygges ut med graving av kjelleren, skrev Johs Kjørven, som leder av Husstyret, til en del personer og inviterte til felles planlegging. Otto kom og ble den drivende kraft i realiseringen av prosjektet ved å få lagt et økonomisk grunnlag.

Familien

Sammen med Aaste kunne de glede seg over fem barn, derav to sett tvillinger. Han sa at den mest drastiske forandringen i livet var tapet av hans kjære Aaste etter 36 fine år sammen. Noen få dager før 17. mai døde Aaste. Jeg må få være personlig og nevne at Otto kunne handle spontant og overraskende: Om morgenen 17. mai ringte Otto til oss og

sa: ”*I dag trenger jeg dere.*” Han ønsket å bli invitert til en samling hos oss etter barnetoget. Og slik ble det. Vi ringte til Y’s-venner, og Anne Kjørven, Aase Martinsen og Aase Gaarden stilte med sine menn og mye godt til dette spleiselaget. Og Otto kom med to av døtrene - Signy og Aaste. Det gjorde sterkt inntrykk da Otto på sin nøkterne måte delte sine minner fra tiden før - og dagen da Aaste døde...

Pensjonisten

Etter at han ble pensjonist, ble han medlem av *Hamar YMC* i 1990. Året etter ble han kasserer, og i 1993 president i klubben og aktivt og trofast medlem. Julegatedugnadene var han med på i mange år. Som pensjonist dyrket han sine *språkinteresser*. De første tre år ble det fransk og flere opphold i Frankrike i den sammenheng. Deretter dro han til Mellom-Amerika for å lære spansk. Da reiste han med ryggsekk som ”*backpacker*” - imponerende i hans alder. Som 64-åring dro han forresten til Østerrike for å lære å kjøre slalom.

Da Astrid Rygh kom inn i livet hans, ble det gode forandringer. De fikk fine år sammen med spennende opplevelser og reiser. Ettersom Astrid var medlem i *Verdenskoret* med italienske røtter, kom de f. eks. til Australia på en av sine reiser med koret.

En stert personlighet

Otto var en sterk personlighet preget av nøyaktighet og kjapp tanke. Han hadde en velformulert måte å fremme sine synspunkter på og en seig utholdenhet som kanskje er typisk for en ekte vestlending. Vi opplevde ham som et fint menneske, en kristen personlighet i hverdagen.

Vi reiser oss i stille ærbødighet og minnes Otto i dyp takknemlighet for det han betydde for oss som venn i klubben. Velsignet være hans gode minne!

Torbjørn

Bisettelse...

Sollys flommet over Hamar domkirke torsdag 4. mars 2010 da vi kom for sammen å minnes *Otto Martin Eilifsen* som døde 23. februar - 85 år gammel. Lyst var det inne også, følte vi, der vi benket oss i en fullsatt kirke. Domkantor Per-Evard Hansen og Tori Årva (fløyte) spilte J. S. Bach: *Air* og noe senere *Ciciliano*, også av Bach. Vi sang de gode, sterke klassikerne: *Jeg er i Herrens hender, Velt alle dine veier* og *Herre Gud, ditt dyre navn og ære* der siste vers slutter lyst og fremtidsrettet: *...men opp skal rinne, som solen skinne, Guds rike!* Mange kranser og buketter prydet kisten og koret (også en oppmerksomhet fra Hamar YMC).

Det ble tegnet gode og nære bilder av Otto i det som ble sagt - både av Ole Elias Holck som forrettet, og av datter Signy i sin tale der hun flettet inn *Faren vår* som åpningsord for hvert avsnitt. Det ble en sterk kjærlighetserklæring fra de fem søsknene. Etterpå la barn, svigerbarn og barnebarn ned hver sin rose på kisten som en siste hilsen til far og bestefar.

Vi som var til stede, var takknemlige for å ha fått være med på den fine og verdige markeringen ved Ottos bortgang.

... og minnesamvær

Etterpå samlet vi oss i den tradisjonsrike og vakre storsalen i Frimurerlosjen - et sted der Otto var trofast med i mange år. Det ble sterkt understreket av Kristian Borud, som hilste på vegne av venner i Losjen og trakk fram hans store engasjement for å trygge en solid økonomisk basis for losjearbeidet.

Vi fant våre plasser rundt bordene, og deretter fulgte et velmakende måltid. Venner av Otto fra Losjen "gjorde tjeneste ved bordene" som det så riktig heter i Bibelen - kjapt og effektivt. Olav, eldst i søskenflokket, ledet selve minnestunden. Signy satt ved pianoet mens vi sang *Ein fin liten blome i skogen eg ser*.

Aasmund hadde også ordet i sin makt, og sammen med Olav ga han oss et rikt fasettert portrett av en avholdt, raus og spennende far. Svigerinne Kirsti Kværneng kompletterte bildet ytterligere med sine gode minner. Ett av barnebarna, Jon Sigurd Eidstuen, framførte en fin hilsen på vegne av 13 barnebarn.

Det var lagt fram et fint og imponerende hefte der Otto hadde samlet stoff fra et langt og aktivt liv, illustrert av et vell av foto og nøyaktig informasjon om sin bakgrunn, familiebegivenheter, fritid og arbeidsoppgaver, reiser - alt med treffsikre kommentarer og presise tidsangivelser osv.

En vakker programfolder med sanger og ikke minst bilder fra familien og et foto av Astrid og Otto på en reise til Tyskland, satte vi også pris på å få. En venn av familien, Ragnar Tesdal (kjent som "Raggen", gift med Kristin Voll og altså svigersønn til Martha Voll), avrundet samværet med en personlig hilsen og en selvlaget komposisjon spilt på piano.

Takk til familien og Astrid for en rik og minneverdig stund i Losjen...

Torbjørn

Fuglekongen

JEG HAR MANGE GANGER besøkt øya Jomfruland. Den er et lite naturparadis i skjærgården utenfor Kragerø. Øya har en spennende geologi og flora, og ikke minst et rikt fugleliv. På nordenden av øya ligger Jomfruland ornitologiske stasjon der jeg har ringmerket fugler.

EN VARM DAG I SLUTTEN AV APRIL stod jeg og speidet utover havet. Da fikk jeg i kikkerten øye på en liten flokk med fugler som på svirrende vinger kom rett mot meg. Utrolig nok fløy fuglene direkte inn i fangsnettet som hang akkurat der jeg stod. Jeg plukket ut en av fuglene fra nettet og oppdaget noen gulorange fjær på hodet og to små svarte øyne som stirret på meg. En fuglekonge! Jeg tror dette var første gang jeg holdt en fuglekonge i hånda. Jeg kjente at den var varm. Fuglene har en kroppstemperatur på rundt 40 grader, men jeg følte at denne måtte være enda varmere.

DET MÅTTE HA VÆRT LITT av en påkjening for denne lille fuglen å krysse Skagerak. Fra der jeg stod og til fastlandet, var det flere mil. Jeg så ikke land. Hvor mange edderkopper hadde den lille fuglen satt til livs for å få nok energi til å klare flyturen over havet? En fullt utvokst fuglekonge veier omtrent 6 gram. 15 gram er grensen postverket har satt for et brev for minste porto. Det vil si at vi for den prisen kan vi postlegge to fuglekonger!

UTROLIG AT DISSE SMÅ fuglene kan fly til Tyskland og Frankrike om vinteren! Hva skjer hvis det blåser opp når de er i ferd med å krysse havet. Hva har en liten fjærbylt på 6 gram og stille opp med da? Mange norskemerkede fuglekonger er rapportert tilbake fra England. Hvordan klarer de den lange turen over bølgene?

JEG KLEMTE LITT PÅ FUGLEN jeg hadde i hånda og oppdaget hvor liten kroppen var. Det er mest fjær, og kroppen er som ei lita drue. Plutselig ble jeg oppmerksom på en svak vibrasjon i finger-spissene. Oi, slagene fra et lite fuglekongehjerte. Jeg ble lenge stående å føle med fingertuppene. Hvor kommer du fra, tenkte jeg? Har du vært i Tyskland, Frankrike eller Spania, og hvor skal du? Er det til furuskogene i Østerdalen eller er det til de Russiske barskoger.? Hvordan finner du veien? Og husker du hvordan det ser ut dit du skal?

JEG FIKK SATT PÅ RINGEN og slapp den lille fuglen som raskt forsvant. Fuglekongen skulle bare visst hvor sterkt jeg håpet på at den skulle nå målet, kanskje i Klæbu i Sør-Trøndelag..

Det var der ornitologen Svein Haftorn bodde og arbeidet i mange år med å studere fuglekongens liv. Han fant ut at fuglekongepopulasjonen deler seg når høsten kommer. En del av fuglene trekker ut av landet til England eller til mellomeuropa, mens andre fuglekonger velger å bli. De overlever på frosne edderkopper mellom rimete nåler i barskogene våre.

HVORDAN KAN DET HA UTVIKLET seg slik? Vi kan kanskje kalle det en økologisk helgardering. Blir det en kald og lang vinter i Østerdalen så fryser nok mange av fuglekongene i hjel. Da går det kanskje bedre med de som dro sydover og fikk medvind på reisen. Men blir det en mild vinter og storm og kuling i Østersjøen, så er det de som forsvinner i bølgene som valgte feil strategi.

EN VENN AV MEG, Arnfinn fra Ringsaker, jakter rådyr om vinteren. En kald vinterdag stod han godt gjemt under ei rimete gran. Da raslet det i greinene over han, og han ble oppmerksom på noe som falt ned i snøen. Han plukket det opp og oppdaget at det var en liten fugl, en fuglekonge. Vinteren hadde nok blitt for tøff. Han puttet fuglen i lomma på feltjakka. Så stakk han hånda ned i lomma og holdt rundt fuglen. Etter en stund begynte fuglen å bevege seg. Det ble mer og mer urolig nede i lomma. Arnfinn plukket fuglen opp og lot den sitte i hånda. Den slo ut vingene og forsvant i greinverket. Fuglekongen fikk en ny mulighet, takket være en varm hånd!

Trond Vidar

Gjennomsnittsalderen har sunket!

Det har skjedd en liten revolusjon i klubben. Den siste tiden har vi fått en del gjester som rett som det er kommer på våre møter. Og ikke nok med det. Fem (5) nye har tatt skrittet helt inn og blitt medlem. Den eldste er 61 år! Det betyr at gjennomsnittsalderen på medlemmene for første gang på mange år har sunket.

Det er viktig å bli godt kjent med disse ”unge menneskene” og jeg har stilt dem følgende spørsmål:

1. **Kort om deg selv. Hvem er du?**
2. **Har du noen tilknytning til KFUK/M fra før?**
3. **Hvorfor ble du med i klubben?**
4. **Hvordan har den første tiden vært?**
5. **Har du noen visjoner for klubben?**
6. **Synes du kvinner bør kunne bli medlem i klubben?**
7. **Annet du har på hjertet?**

Her er hva de svarte:

Lars Viggo Berntsen, 58 år og gift.

1. Oppvokst på Gjøvik. Studier på Elverum Lærerskole, Levanger lærer skole, Menighetsfakultetet og universitetet i Trondheim. Cand.philol. Er i dag lærer, lærerutdanner, instituttleder ved Høgskolen i Hedmark, Hamar. Flyttet til Hamar i 1990. Har tre døtre (29, 27, 23).
2. Hele livet. Overnattet på min første landsleir i KFUM-speideren i 1955, 4 år gammel. KFUM-speider, ungdomsklubb, Ten-sing. Ettåring på Gjøvik 1971-72. Søkt felleskap i KFUK/M der jeg senere har bodd.
3. Etter 20 års modningstid var tiden inne, det vil si prioritert aktivitet fram for andre oppgaver.
4. Hyggelig miljø. Mange interessante tema.
5. Oppfatter Y`smen som et kristent fellesskap med et tjenesteperspektiv.
6. Jeg meldte meg inn i en klubb som jeg primært oppfattet som et mannsfellesskap, og det var det jeg søkte. Dette er imidlertid ikke uttrykk for en prinsipiell holdning.
7. Ikke akkurat nå.

Bjørn Fjeldstad, 61 år og gift for 2. og siste gang!

1. Født i Oslo, lærerutdannet i Hamar 1971-75 + 1 avd. spes.ped. Jobbet 23 år som lærer, 9 år i menighet/Normisjon. Er nå uførepensjonist fra mai 2009.
2. Leirsjef på tenleir på Tjeldholmen 1981-87, vaktmester på Ynglingen 1972-74.
3. Ønsker et kristent fellesskap utover kirke/menighetsliv.
4. Veldig trivelig!
5. Godt fellesskap og lav terskel for nye medlemmer.
6. Nei.
7. Stas å bli bestefar!

(Fortsetter på side 11)

Min salme

MIN SALME ER EN AV MANGE jeg er glad i, - jeg trekker fram ”Saligheten er oss nær,” nr. 84 i Norsk Salmebok. Den er plassert under kapiteloverskriften Nyttårsdag (Jesu navnedag). Brorson skrev salmen 1732, men den har en norsk melodi (Ludvig M. Lindeman 1861).

MELODIEN OG TEKSTEN INSPIRERER

meg: I fantasien ser jeg for meg en kirke der dørene åpner seg og menigheten strømmer inn mens den jublende synger: ”Saligheten er oss nær, opp mitt hjerte, opp min tunge, opp om Jesu navn å sjunge, om hvor dyrebart det er! Alt som i meg er, seg fryde til min Frelasers lov og pris, så min jubelsang kan lyde like inn i paradiset”.

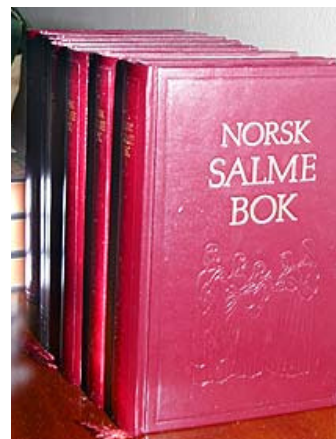
Saligheten er oss nær,
opp mitt hjerte, opp min tunge,
opp om Jesu navn å sjunge,
om hvor dyrebart det er!
Alt som i meg er, seg fryde
til min Frelasers lov og pris,
så min jubelsang kan lyde
like inn i paradiset.

Å du kjære Jesu navn!
Min forløsnings morgenrøde,
paradisets førstegrøde,
bange sjelers trygge havn,
troens sterke seiersfane,
håpets rette ankergrunn,
lyset på min trange bane,
trøsten i min siste stund!

Jesus oss til trøst og gavn
dette navn har villet bære,
men han måtte tidlig lære
at det var et smertens navn.
Han til blodet måtte stride
for det frelsernavn han fikk,
all vår syndeangst og kvide
dypt ham gjennom sjelen gikk.

MELODIEN DANSER
opp og ned langs skalaen,
hjørtene fryder seg, folk
gir seg hen i sangen, og
organisten slipper seg løs
og lar orgelet ”bruse”. –
Ja, slik skulle jeg gjerne
ha opplevd det!

**SALMEN HAR SEKS
VERS.** Vers to understreker
hva Jesu navn betyr
for meg, hva som er min
frelses grunn.

Å, jeg er en synder stor!
Det er all min navneære,
bedre kan det ikke være
når jeg hører lovens ord.
Men da du er Jesus blevet,
og fordi min skyld du tok,
derfor står mitt navn innskrevet
deilig nå i Livets bok.

Jeg skal opp i dommen stå,
inn med fryd i himlen stige,
og i herlighetens rike
skal jeg livets krone få.
Hvite klær og palmegrene,
engledrikk av livets flod,
dette nyter jeg alene
for min Jesu navn og blod.

La det navn, o Jesus, som
du for meg har villet bære,
alltid meg i tanker være
hvor jeg går i verden om!
Og i dødens siste dvale
la det styrke sjel og sinn,
at jeg må om Jesus tale
til jeg går i himlen inn!

(Fortsatt fra side 9)

Iver Mosvold, 57 år og gift og 2 barn.

1. Lærerutdannet kateket. Bodd i Hamar ca 34 år.
2. Er direkte-medlem. Siden ten-årene i Oslo har jeg hatt tilknytting til forskjellige typer K/M-arbeid, konfirmant- og klubbarbeid. Også gjennom andre i min familie har denne tilknyttingen blitt holdt ved like.
3. Fordi jeg ser verdien av den type fellesskap klubben utgjør.
4. Kun positivt.
5. Ikke noe som jeg tror er nytt, men jeg tror det fortsatt er et stort potensiale for nye medlemmer.
6. Nei.

Henning Winge, 57 år, gift med Brith, far til Henrik.

1. Drabantbygutt fra Lambertseter(Oslo). Nå sokneprest og bor i Løten prestegård. Var prest i Hamar i 27 år.
2. Kretstyreleder her i kretsen i 7år. Stolt av initiativet og forarbeid til TT-88 på Hamar. Leder i Praising i 5 år. Var med å starte Stor hamar Y's men 83(?). Aldri vært med som barn eller ungdom.
3. Kjenner mange hyggelige mennesker der som jeg har lyst til å beholde kontakten med i Hamar.
4. Veldig hyggelig.
5. Få med flere litt yngre.
6. Usikker

Arild Sørum Stana, 51 år og gift.

1. Redaktøren har fått fullmakt til å svare her: Arild er en hedersmann, trofast familiefar og god kristen bror.
2. Har vært medlem i organisasjonen siden ungdomsårene; først som medlem i ungdomsklubb, seinere leder for barne- og ungdomsarbeid, speiderleder i 5. Hamar KFUM og medlem og leder i styret for Ynglingen og Hamar KFUM og KFUK.
3. For å kunne delta i et fellesskap innenfor YMCA-bevegelsen, og fordi klubben har interessant og lærerikt program.
4. Jeg har blitt møtt på en hyggelig og inkluderende måte. Mine forventninger er innfridd.
5. Hamar Y's Mens Club bør kombinere å videreføre en rik tradisjon med å fornye klubbens innhold for å beholde fellesskapet og å rekruttere nye medlemmer.
6. Jeg ble med i klubben ut fra dagens ordning. En vurdering av dette temaet bør vurderes lenger fram i tid.
7. Takk for hyggelig mottakelse i klubben!

Så er det opp til oss som har vært medlem noen år å legge forholdene til rette, slik at de blir værende i klubben!

Geir Bjørnar (gbs)

Ynglingen 100 år!

J 2010 er det 100 år siden Ynglingenbygget sto ferdigstilt. Dette ble markert i 1910 med innvielsesfest. Bygget er et av de eldste i byen, og gjennom alle årene har det vært mye forskjellig aktivitet her.

Det er mange i Hamar som har hatt glede av Ynglingen, og vi regner med at mange ønsker å bli med på å feire jubelanten! Vi har satt av siste helga i mai til jubileumsfeiringen.

Lørdag 29. mai vil dagens enheter vise sin vitalitet med ulike underholdningsinnslag. Det vil også bli historiske glimt, for å se noe av alt som har skjedd på Ynglingen gjennom disse hundre årene.

Lørdag kveld blir det festmiddag og kaffe, med festtale og mulighet for å komme med en hilsen. Søndag 30. mai blir det festgudstjeneste i Hamar domkirke, med kirkekaffe på Ynglingen etterpå.

Velkommen til en storslagen feiring av vår spreke 100 åring! (Om noen har bilder, film, utklipp m.m. er styret interessert i å få låne dette til en utstilling og jubileumsbok. Ta kontakt med Elisabeth tlf 916 96243 eller hamar@kfum-kfum.no)

Elisabeth Hoel
ungdomsarbeider

Vår nyvalgte International President Elect 2010 - 2011

Finn A. Pedersen var i fire år medlem av St. Svithun YMC i Stavanger før han ble chartermedlem og første president i Hinna YMC. Han har vært International Council Member, Area President for Europa, RD i Norge og DG. Han har også en rekke verv i KFUM og i den lokale menigheten.

Som International President vil han fortsette å styrke organisasjonen og sørge for at nye regioner utvikler seg på en god måte. Han vil oppmuntre medlemmene til å se det positive i å delta på regionale og internasjonale konferanser. Han er også meget opptatt av at Time of Fast's utviklingsprogram får mer oppmerksomhet, slik at hvert enkelt medlem kan få et personlig forhold til programmet.

Vi må handle, sier han, som om: **"Fremtiden er nå."**